

BIJLAGE B BIJMETHODEBESLUIT

Nummer: 100947-82.
Betreft: Bijlage B bij het Besluit tot vaststelling van de methode van de korting ter bevordering van de doelmatige bedrijfsvoering ingevolge artikel 41, vierde lid, van de Elektriciteitswet 1998

1	Inleiding.....	1
2	Bepaling van de toegestane omzet	2
3	Schatting van de x-factor	3
	3.1 Generieke korting.....	4
	3.2 Individuele korting	4
4	Herberekening van de x-factor aan het einde van de reguleringsperiode	6
5	Berekening van de algemene productiviteitsverandering aan het einde van de reguleringsperiode	6
	5.1 Kosten in de meting van de algemene productiviteitsverandering	7
	5.2 Samengestelde output in de meting van de algemene productiviteitsverandering	7
6	Bepaling van de efficiënte netbeheerders die deelnemen aan de bepaling van de algemene productiviteitsverandering.....	8
7	Afwijking van de standaardmethode in de tweede reguleringsperiode.....	9
8	Overwegingen ten aanzien van de continuïteit van de regulering.....	10

1 Inleiding

1. Deze bijlage betreft de uitleg van de formules in Bijlage A. In Bijlage A is de methode waarmee de doelmatigheidskorting (hierna: x-factor) voor de netbeheerders elektriciteit wordt berekend, en toegepast om de tarieven vast te stellen voor de netbeheerders elektriciteit met uitzondering van de beheerder van het landelijk hoogspanningsnetwerk (hierna: netbeheerders) beschreven. Deze bijlage B is onderdeel van besluit 100947-82 van 11 september 2003.
2. DTe zal met ingang van de tweede reguleringsperiode maatstafconcurrentie voor de tariefregulering van de netbeheerders elektriciteit invoeren. Maatstafconcurrentie resulteert voor alle netbeheerders in een generieke korting op de tarieven. In het systeem van maatstafconcurrentie wordt de doelmatigheidskorting gebaseerd op de algemene, gemiddelde productiviteitsverandering van de aan het systeem deelnemende netbeheerders. Met maatstafconcurrentie wordt beoogd de werking

van concurrerende markten na te bootsen¹. DTe creëert met het systeem van maatstafconcurrentie een speelveld waarop de netbeheerders met elkaar concurreren. De netbeheerders die voor 2003 efficiënt zijn, bepalen de algemene productiviteitsverandering. Het systeem van maatstafconcurrentie is beschreven in het Informatie -en consultatiedocument “Maatstafconcurrentie, regionale Netbedrijven Elektriciteit, tweede reguleringsperiode” dat in november 2002 door DTe gepubliceerd is (hierna: consultatiedocument).

3. De productiviteitsverandering is het verschil in verandering van kosten en output in een bepaalde periode. Hieronder wordt bij ‘kosten’ steeds ‘gestandaardiseerde economische kosten’ bedoeld; dat wil zeggen: kosten inclusief een vergoeding op het geïnvesteerd vermogen voor de vermogensverschaffers ter dekking van de rentelasten en het risico van de investeringen (hierna: kapitaalskostenvergoeding) en afschrijvingen. De kapitaalskostenvergoeding en afschrijvingen zijn beiden gebaseerd op gestandaardiseerde activawaardes zoals vastgelegd in het besluit met kenmerk 10 1496/65.O191, d.d. 4 juni 2003 ter bepaling van de x-factor voor de eerste periode (hierna: x-factorbesluit eerste periode).
4. DTe is van mening dat een systeem van maatstafconcurrentie de beste manier is om de gereguleerde netbeheerders van voldoende prikkels tot efficiëntie te voorzien. Bedrijven die beter presteren dan andere netbeheerders halen een meer dan gemiddelde rentabiliteit, terwijl bedrijven die onder het gemiddelde scoren een lagere rentabiliteit halen. Elke netbeheerder voelt voortdurend de prikkel om zo doelmatig mogelijk te opereren, om zo de concurrentie bij te houden of voor te blijven. Daarnaast leiden eventuele sectorbrede kostenverhogingen tot een lagere x-factor waardoor dergelijke sectorbrede extra kosten in een volgende reguleringsperiode aan de netbeheerders worden vergoed in de tarieven.

2 Bepaling van de toegestane omzet

5. DTe bepaalt op basis van artikel 41 Elektriciteitswet 1998 (hierna: E-wet) de tarieven van de netbeheerders. Dit zijn alle tarieven over de verschillende netvlakken, en voor verschillende tariefdragers zoals bepaald in de tariefstructuur (hierna: TarievenCode) bedoeld in artikel 36 E-wet. Het somproduct van al deze tarieven met de tariefdragers waarvoor ze gelden, bepaalt de toegestane omzet voor de netbeheerder. De toegestane omzet bepaalt het maximum wat een netbeheerder, bij vastgestelde normvolumes van de tariefdragers, in rekening mag brengen. Voor de normvolumes van de tariefdragers wordt als startpunt het volume aan tariefdragers, zoals dat in 2000 door de netbeheerders is gefactureerd, genomen. Voor tariefcomponenten die in 2000 nog niet in rekening werden gebracht is dus geen bijdrage aan de toegestane omzet te berekenen (formule 1).

¹Het door DTe gehanteerde systeem van maatstafconcurrentie is een aanpassing op Shleifer, *Rand Journal of Economics*, Vol. 16, No. 3, Autumn 1985.

6. De aanpassing van normvolumes op basis van gerealiseerde volumes 2002 zal als volgt geschieden. In eerste instantie zullen de gerealiseerde volumes van 2002 gehanteerd worden als de nieuwe normvolumes. Echter, om goed aan te sluiten op de berekende toegestane omzetten zullen deze nieuwe normvolumes geschaald worden naar de verhouding tussen de toegestane omzet 2002 met normvolumes 2002 en de toegestane omzet 2002 met normvolumes 2000. Uitgangspunt hierbij is dat de normvolumes zodanig worden aangepast dat de toegestane omzet 2002 met aangepaste normvolumes gelijk is aan de toegestane omzet 2002 met normvolumes 2000.
7. Uitgangspunt voor de tweede periode is de toegestane omzet in 2003 zoals bepaald in het x-factorbesluit voor de eerste reguleringsperiode.
8. Jaarlijks wordt de toegestane omzet aangepast met de verandering van de consumentenprijsindex (hierna: cpi) en met de x-factor. Teneinde de formules zo leesbaar mogelijk te houden, zijn in deze methodebeschrijving de aanpassingen met de cpi die op basis van artikel 41 lid 3 E-wet doorgevoerd dienen te worden, achterwege gelaten (formule 2-4).
9. Bij maatstafconcurrentie wordt de x-factor gebaseerd op de algemene productiviteitsverandering binnen de sector in de reguleringsperiode. Omdat deze vooraf niet bekend is, maakt DTe vooraf een schatting van de in de sector gemiddeld te realiseren algemene productiviteitsverandering. Aan het einde van de reguleringsperiode wordt de algemene productiviteitsverandering gemeten.
10. Gebruik van de gemeten algemene productiviteitsverandering om de toegestane omzet te berekenen (formule 5-7) leidt tot een aanpassing van de toegestane omzet (formule 8-10). Het verschil tussen de vooraf en achteraf berekende toegestane omzet wordt verwerkt in de volgende reguleringsperiode. Zowel afnemers als netbeheerders zijn op deze manier niet afhankelijk van schattingen van DTe. Achteraf verwerken van het verschil in tarieven voorkomt negatieve gevolgen van foutieve schattingen omtrent de te realiseren algemene productiviteitsverandering. Niet corrigeren van foutieve schattingen zou kunnen leiden tot onbedoelde overwinsten of verliezen bij de netbeheerders.
11. Over de correcties ten behoeve van schattingsfouten wordt de heffingsrente volgens artikel 30, vijfde lid van de Algemene Wet inzake de Rijksbelastingen berekend (formule 11).

3 Schatting van de x-factor

12. De op te leggen x-factor per individuele netbeheerder in de tweede reguleringsperiode bestaat uit twee delen (formule 12):
 - a. een generieke korting waarmee wordt bereikt dat algemene productiviteitsverandering van de sector wordt doorgegeven aan de afnemer; en

- b. een individuele korting waarmee wordt bereikt dat alle netbeheerders tegen het einde van de tweede reguleringsperiode op het efficiënte kostenniveau gebracht zijn.

3.1 Generieke korting

- 13. De generieke korting wordt voor de tweede periode geschat op 1,5 procent per jaar.

3.2 Individuele korting

- 14. Na inwerkingtreding van de wet tot wijziging van de Overgangswet Elektriciteitsproductie sector² (hierna aangeduid als: OEPS) per 19 augustus 2003, bij welke wet ook de E-wet wordt gewijzigd, is het mogelijk om per netbeheerder een individuele x-factor vast te stellen volgens artikel 41 lid 3 E-wet. Met de individuele korting wordt bewerkstelligd dat alle netbeheerders een toegestane omzet op het efficiënte kostenniveau hebben. Het efficiënte kostenniveau voor een netbeheerder is het niveau waarbij individuele inefficiënties en overwinsten zijn geëlimineerd.
- 15. De individuele korting wordt verdeeld over de gehele tweede periode en opgelegd op de toegestane omzet tot en met 31 december 2006. De wet geeft netbeheerders derhalve zes jaar, gedurende de eerste en tweede reguleringsperiode, de tijd om eventueel benodigde aanpassingen in hun bedrijfsvoering door te voeren.
- 16. Het te behalen efficiëntieniveau is bepaald met een benchmark op de gestandaardiseerde kosten van de netbeheerders. Met behulp van de benchmark wordt bepaald hoe groot de individuele korting is waarmee alle netbeheerders op een gelijk efficiëntieniveau worden gebracht (formule 13). De resultaten van de benchmark zijn vastgesteld in het x-factorbesluit voor de eerste reguleringsperiode in de parameter DEA2000. Vermenigvuldiging van DEA2000 met de kosten van de netbeheerder levert diens efficiënte kosten in 2000 op. De efficiënte netbeheerder heeft $DEA2000 = 1,000$. Inefficiënte netbeheerders hebben $DEA2000 < 1,000$. Dit niveau is geactualiseerd naar 2003 door toepassing van de algemene productiviteitsverandering tussen 2000 en 2003 die geldt voor alle netbeheerders.
- 17. Om de netbeheerders te kunnen vergelijken zijn in de benchmark gestandaardiseerde kosten gebruikt. De gestandaardiseerde kosten bestaan uit:
 - a. operationele kosten;
 - b. afschrijvingen op gestandaardiseerde activawaardes; en
 - c. kapitaalskostenvergoeding op de gestandaardiseerde activawaardes.

Operationele kosten

² Wetsvoorstel, 28 174, aangenomen in de Eerste Kamer op 8 juli 2003

18. Bij het bepalen van de productiviteitsverandering beschouwt DTe alle kosten als beïnvloedbaar - zogenaamde 'niet-beïnvloedbare' kosten kunnen direct aan de afnemer worden doorbelast - tenzij deze voldoen aan de voorwaarden die van toepassing zijn voor investeringen zoals bedoeld in artikel 40 lid 2 E-wet.
19. Eén van de voordelen van het systeem van maatstafconcurrentie is dat factoren die normaliter als exogeen – en dus zouden leiden tot 'niet-beïnvloedbare' kosten – gezien worden, worden ge-endogeniseerd. Immers, de verhoogde kosten die zijn veroorzaakt door een normaliter als exogeen beschouwde factor leiden tot een productiviteitsdaling en dus een lagere x-factor. Via het systeem van nacalculatie worden de extra kosten dan achteraf aan de netbeheerders vergoed. Op dezelfde wijze worden ook extra productiviteitsstijgingen verdisconteerd.
20. Het bovenstaande voordeel van maatstafconcurrentie gaat ervan uit dat de deelnemende netbeheerders op dezelfde wijze aan invloeden van buitenaf zijn blootgesteld. Gedurende de tweede reguleringsperiode zal door DTe een onderzoek worden uitgevoerd naar het bestaan van eventuele objectiveerbare regionale verschillen, zoals verwoord in de parlementaire geschiedenis, die tariefverhogingen dan wel tariefverlagingen rechtvaardigen. Indien dit onderzoek daar aanleiding toe geeft zal dit gevolgen hebben voor de tariefdoelstellingen in de derde reguleringsperiode.
21. Bovendien zijn er voor de kosten die door de netbeheerders worden aangeduid als 'niet-beïnvloedbaar' alternatieven voor handen. Door deze kosten mee te nemen in de bepaling van de productiviteitsverandering worden netbeheerders geprikkeld het goedkoopste alternatief in te zetten.

Afschrijvingen

22. De activabasis is gestandaardiseerd om verschillen in afschrijvingstermijnen en activawaardering tussen netbeheerders onderling te voorkomen. Door de standaardisatie zijn de netbeheerders vergelijkbaar en kan een benchmark worden uitgevoerd. De afschrijvingstermijnen en verschillende categorieën activa zijn vastgelegd in het x-factorbesluit voor de eerste reguleringsperiode.

Kapitaalskostenvergoeding

23. De netbeheerders worden in de gelegenheid gesteld een redelijk rendement te maken in de vorm van een gewogen gemiddelde vermogenskostenvoet (ook wel weighted average cost of capital, hierna: WACC) over het historisch geïnvesteerde en gestandaardiseerde kapitaal.
24. De WACC wordt bepaald met het Capital Asset Pricing Model (CAPM). In dit model geeft de parameter bèta aan in hoeverre de waarde van het bedrijf is gekoppeld aan de waarde van de totale aandelenmarkt. Bèta is hiermee een maat voor het risico van de activiteiten van een onderneming.
25. DTe is in beginsel van mening dat de bèta onder een stabiel systeem van maatstafconcurrentie lager kan zijn dan de bèta in de eerste reguleringsperiode. In het systeem van maatstafconcurrentie worden de netbeheerders namelijk in ieder geval vergoed voor kostenstijgingen die de hele sector ondervindt. Dit is een belangrijke verlaging van het risico van de sector netbeheer elektriciteit. Daarnaast streeft DTe ernaar om maatstafconcurrentie voor langere termijn in te voeren, zodat ook

het risico voor verandering van de reguleringssystematiek afneemt. Voor de eerste reguleringsperiode werd een bèta tussen 0,3 en 0,5 gebruikt voor het berekenen van de WACC. Voorlopig wordt dezelfde bèta gehanteerd, omdat de sector zich nu nog in een overgangsfase naar maatstafconcurrentie bevindt. De reële WACC, inclusief een correctie voor vennootschapsbelasting, is vastgesteld op 6,6 procent. In de loop van de tweede reguleringsperiode zal onderzocht worden of, en in welke mate, de bèta en de WACC in de derde periode dienen te worden aangepast.

4 Herberekening van de x-factor aan het einde van de reguleringsperiode

26. In het te hanteren systeem van maatstafconcurrentie wordt de generieke korting in een reguleringsperiode bepaald op basis van werkelijk gerealiseerde en door DTe gemeten productiviteitsveranderingen in alle behalve het laatste jaar van de voorgaande reguleringsperiode en het laatste jaar van de daaraan voorafgaande reguleringsperiode.
27. De productiviteitsmeting wordt gebruikt voor twee doelen:
- om de x-factor voor de volgende periode vast te stellen; en
 - om de correcties op de toegestane omzet voor de lopende periode vast te stellen.
- Voor beide doelen moet de productiviteitsmeting reeds voor aanvang van periode p bekend zijn. Hierdoor kunnen de resultaten van het laatste jaar van periode p-1 niet worden meegenomen. Dit wordt opgelost door het laatste jaar van periode p-2 mee te nemen in de berekening van de algemene productiviteitsverandering (formule 14).

5 Berekening van de algemene productiviteitsverandering aan het einde van de reguleringsperiode

28. Productiviteit wordt gedefinieerd als de hoeveelheid output, per hoeveelheid input, per tijdseenheid. De productiviteitsverandering wordt gedefinieerd als het verschil tussen de groei van de output en de groei van de input van een bedrijf, in een bepaalde periode³. Voor netbeheerders wordt de input uitgedrukt in de kosten⁴. Voor de output van de netbeheerders wordt de samengestelde output gebruikt.
29. Productiviteitsverandering kent zowel een volume- als een kostenaspect. Immers, de productiviteit kan worden verhoogd door, bij gelijkblijvende kosten, een hoger volume aan diensten of producten te leveren, of door het gelijke volume diensten of producten te leveren tegen lagere kosten.

³Zie ook consultatiedocument, hoofdstuk 2.

⁴Dit zijn dus de gestandaardiseerde economische kosten zoals hierboven gedefinieerd.

5.1 Kosten in de meting van de algemene productiviteitsverandering

30. De kosten die meegenomen worden bij de bepaling van de algemene productiviteitsverandering over de jaren 2003, 2004 en 2005 zijn dezelfde als die meegenomen zijn bij de bepaling van de individuele korting in de tweede periode hierboven. De kosten bestaan uit drie delen:
- operationele kosten;
 - gestandaardiseerde afschrijvingen op gestandaardiseerde activawaarde; en
 - kapitaalskostenvergoeding op gestandaardiseerde activawaarde.
- Opgemerkt wordt dat er geen categorie 'niet-beïnvloedbare' kosten wordt gebruikt. Alle kosten worden meegenomen in de bepaling van de productiviteitsverandering (zie ook randnummer 17-25 hierboven).

5.2 Samengestelde output in de meting van de algemene productiviteitsverandering

31. DTe heeft, na overleg met de netbeheerders, gekozen om de productiviteitsverandering te meten met de Total Factor Productivity (hierna: TFP) methode. De outputparameter voor de TFP methode is de samengestelde output. De samengestelde output is een benadering van de gerealiseerde afzet in onder meer kilowatt en kilowattuur op de verschillende netvlakken, uitgedrukt in euro's. De samengestelde output wordt berekend door de output van een individuele netbeheerder per netvlak en deelmarkt te wegen, op basis van de sectortarieven. Dit is te vergelijken met het berekenen van de toegestane omzet (zie randnummer 4), waarbij voor de tarieven de gemiddelde sectortarieven worden gebruikt. Op deze wijze wordt rekening gehouden met de in de wetsgeschiedenis genoemde mogelijk relevante factor als netconfiguratie.
32. Hoewel de benaming vastrechtstarieven aansluitdienst overeen kan komen tussen verschillende netbeheerders, is de door de netbeheerders gehanteerde definitie vaak verschillend. Derhalve kunnen voor deze tarieven geen sectortarieven bepaald worden. Echter, de vastrechtstarieven aansluitdienst worden wel opgenomen in de samengestelde output. Dit geschiedt op de volgende manier: de sectoromzet voor de vastrechtstarieven aansluitdienst wordt bepaald en naar rato van het marktaandeel in 2000 verdeeld over de netbeheerders. Het resultaat wordt voor iedere netbeheerder opgeteld bij de eerder verkregen samengestelde output voor die netbeheerder.
33. Het deel van de samengestelde output ten behoeve van de vastrechtstarieven aansluitdienst wordt na 2000 als volgt bepaald: de ratio tussen de omzet van netbeheerder i in jaar t en de sectoromzet in 2000 wordt eerst bepaald en vervolgens vermenigvuldigd met de sectoromzet voor de vastrechtstarieven aansluitdienst in 2000. Dit resulteert in het deel van de samengestelde output ten behoeve van vastrechtstarieven aansluitdienst voor netbeheerder i in jaar t . Deze methode zorgt ervoor dat de prijzen op het prijspeil 2000 blijven – de samengestelde output over de jaren blijft

vergelijkbaar – en dat de samengestelde output ten behoeve van vastrechtstarieven aansluitdienst groeit naar rato van de omzet van iedere netbeheerder.

34. De algemene productiviteitsverandering van de sector is gelijk aan het gewogen gemiddelde van de productiviteitsverandering van alle efficiënte netbeheerders. Voor iedere netbeheerder is dat gelijk aan de relatieve verandering van de productiviteit voor het begin van de meetperiode, en voor het einde van de meetperiode. Hierbij is de productiviteit uitgedrukt in kosten per samengestelde output voor iedere netbeheerder.
35. De algemene productiviteitsverandering in de sector moet aan de randvoorwaarde voldoen dat de toegestane omzet van de sector aan het einde van de reguleringsperiode kostendekkend is (hierbij wordt uitgegaan van efficiënte netbeheerders). Deze randvoorwaarde wordt de individual rationality constraint⁵ genoemd; als hier niet aan wordt voldaan zullen er geen vermogensverschaffers te vinden zijn voor de sector netbeheer elektriciteit. Dit houdt in dat de toegestane omzet van de sector aan het einde van de reguleringsperiode gelijk moet zijn aan de totale kosten gemaakt door de sector in dat jaar. Deze toegestane omzet kan geschreven worden in termen van prijzen van 2005 (en volumes 2005) of in termen van prijzen 2002 (en volumes 2005). Bij de tweede mogelijkheid moet de gemiddelde productiviteitsverandering in de sector verwerkt worden, zodat de totale kosten in de sector gedekt zijn door de toegestane omzet in 2005. Bij de eerste mogelijkheid hoeft dit niet omdat de prijzen van 2005 (en volumes 2005) worden gehanteerd bij het bepalen van de toegestane omzet. Deze moet gelijk zijn aan de totale kosten in de sector. Echter, de kostenreflectieve prijzen zijn niet bekend in 2005; deze prijzen zijn gebaseerd op een schatting van de gemiddelde productiviteitsverandering. De tweede mogelijkheid is derhalve de enige mogelijkheid om te voldoen aan de individual rationality constraint, en om de gemiddelde productiviteitsverandering in de sector te meten (formule 17).

6 Bepaling van de efficiënte netbeheerders die deelnemen aan de bepaling van de algemene productiviteitsverandering

36. De hierboven beschreven meting van de algemene productiviteitsverandering geldt alleen voor die netbeheerders die aan het begin van het jaar van de eerste meting reeds kostenefficiënt zijn.
37. Als niet-efficiënte bedrijven zouden worden meegenomen in de meting, zou een vertekend beeld ontstaan van de algemene productiviteitsverandering. Immers, een bedrijf dat nog niet efficiënt is, kan makkelijker productiviteitsverbeteringen realiseren dan een reeds efficiënt bedrijf⁶ (zie ook randnummer 9 in het methodebesluit).

⁵ Consultatiedocument, Bijlage 1.

⁶ Consultatiedocument, randnummer 2.8.

38. Het efficiënte kostenniveau wordt jaarlijks geactualiseerd door aanpassing van dit niveau met de generieke x-factor en wordt uitgedrukt per eenheid samengestelde output die iedere netbeheerder levert aan zijn afnemers.
39. Een netbeheerder is in ieder geval efficiënt als in 2002 zijn kosten per samengestelde output kleiner dan, of gelijk zijn aan, het geactualiseerde efficiënte kostenniveau. De actualisatie is nodig omdat sinds de bepaling van het efficiënte niveau op basis van gegevens uit 2000, er een algemene productiviteitsverandering is geweest. Deze geldt ook voor efficiënte netbeheerders. Ook de netbeheerder die in 2000 een DEA score van 1,000 heeft behoort tot deze groep zoals bepaald in het x-besluit voor de eerste reguleringsperiode. Er dient een voldoende representatieve doorsnede van de sector netbeheer elektriciteit te behoren tot de groep efficiënte bedrijven.
40. Een netbeheerder die éénmaal efficiënt is, blijft meedoen in de bepaling van de algemene productiviteitsverandering. Hierdoor kan dus ook een achteruitgang van de productiviteit voorkomen, bijvoorbeeld doordat de gehele industrie een extra taak krijgt, of bepaalde investeringen moet doen.
41. De netbeheerders, die binnen de gegeven definitie efficiënt zijn, worden meegenomen in de bepaling van de meting van de algemene productiviteitsverandering over 2003, 2004 en 2005.

7 Afwijking van de standaardmethode in de tweede reguleringsperiode

42. In de eerste periode dat maatstafconcurrentie wordt ingevoerd (2004-2006) staat DTe de netbeheerders enige ruimte toe om aan het systeem te wennen en om eventuele onzekerheden in het ontwerp van het nieuwe systeem op te vangen. Dit wordt gedaan door voor de tweede reguleringsperiode twee aanpassingen op de standaardmethode die hierboven beschreven is door te voeren. Deze twee aanpassingen zijn:
 - a. de door te voeren correctie voor de schattingsfout zal eenmalig neerwaarts worden bijgesteld met 0,5 procentpunt; en
 - b. de door te voeren correctie voor de schattingsfout voor de jaren 2003, 2004 en 2005 zal voor de helft bepaald worden door de gemeten kostenverandering en voor de andere helft door de gemeten algemene productiviteitsverandering.
 Dit bepaalt mede de hoogte van het na te calculeren bedrag in de derde periode. Het financiële voordeel⁷ voor de netbeheerders is dan ook beperkt tot de opstartfase in de tweede periode (formule 22).

⁷Hiervan is sprake zolang de gemiddelde kostenverandering ten hoogste 1,0 % hoger is dan de gemiddelde productiviteitsverandering. De gemiddelde kostenverandering is hoger dan de gemiddelde productiviteitsverandering indien de samengestelde output over 2005 lager is dan de samengestelde output over 2002.

43. Omdat de algemene productiviteitsverandering wordt gebaseerd op gegevens van een beperkt aantal netbeheerders kan deze verstoord worden door verschillen in accountingregels tussen netbeheerders onderling. In de loop van de tweede reguleringsperiode zullen uniforme regulatorische accountingregels (hierna: RAR) worden ingevoerd. Totdat deze RAR zijn ingevoerd helpt de correctie met 0,5 procentpunt om eventuele negatieve financiële impact van de hierboven genoemde verstoringen op de netbeheerders te ondervangen. Door het wijzigen van de regulatorische accountingregels, kan het zijn dat kosten in een bepaald jaar niet meer vergelijkbaar zijn met kosten uit een later jaar. Hiervoor dient dan te worden gecorrigeerd.
44. Daarnaast is de liberalisering van de kleingebruikers voorzien in de tweede periode⁸. Naar verwachting leidt de liberalisering tot extra kosten voor de netbeheerder. De aanpassing met 0,5 procentpunt levert financiële ruimte voor de netbeheerders om hiervoor verwachte kosten te kunnen dekken.
45. Het volume effect van de productiviteitsverandering is met name belangrijk in sectoren met hoge vaste kosten – zoals de sector elektriciteitsnetwerken – waar de benuttingsgraad van de activa een belangrijke efficiëntieparameter is. De benuttingsgraad is echter ook een bepalende parameter voor de kwaliteit van de diensten van netbeheerders. De benuttingsgraad bepaalt mede de kans op onderbrekingen van de elektriciteitsvoorziening. Een te sterke nadruk op deze parameter zou kunnen leiden tot slechtere kwaliteit van de dienstverlening van de netbeheerders. Om dit tegen te gaan wordt gedurende de tweede periode kwaliteitsregulering ingevoerd. Tot die tijd wordt de algemene productiviteitsverandering slechts voor een deel gebaseerd op de benuttingsgraad, zodat de prikkel om de benutting van de netwerken op te drijven enigszins gedempt is.

8 Overwegingen ten aanzien van de continuïteit van de regulering

46. In het te hanteren systeem van maatstafconcurrentie wordt vanaf de tweede reguleringsperiode de te hanteren (voorcalculatorische) generieke korting voor iedere volgende reguleringsperiode gebaseerd op de gemeten productiviteitsverandering in alle behalve het laatste jaar van de voorgaande reguleringsperiode en het laatste jaar van de daaraan voorafgaande reguleringsperiode. Door de laatstgemeten productiviteitsverandering te gebruiken verwacht DTe dat de schatting het meest nauwkeurig is en dat daardoor zo weinig mogelijk hoeft te worden nagecalculeerd. De op deze manier vastgestelde voorcalculatorische generieke korting kan eventueel gecorrigeerd worden, indien daarvoor een noodzaak is. Hierdoor ontstaat een transparant systeem voor langere termijn zodat netbeheerders zekerheid verkrijgen omtrent de manier waarop ze worden vergoed voor hun diensten. Het nastreven van continuïteit in het systeem is een inherent onderdeel van maatstafconcurrentie.

⁸ De Minister van Economische Zaken heeft aangekondigd per 1 juli 2004 de markt voor kleinverbruikers te liberaliseren.